

ת"פ 44385/01/16 - מדינת ישראל נגד ישי זיתוני

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 44385-01-16 מדינת ישראל נ' זיתוני(אסיר)

בפני בעניין:	כבוד השופט דוד רוזן מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד רנית בראון
נגד	המאשימה
ישי זיתוני (אסיר)	
ע"י ב"כ עו"ד ניר אלפסה	הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של הריגה, עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, השתל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

א. כתב האישום (במ/1):

ביום 1.12.2015, על רקע חילופי דברים בין הנאשם לבין י' ח, בנו של המנוח, התקשר המנוח לנאשם וקבע להיפגש עמו בכניסה לפארק דרום ברחוב בירנית בתל אביב.

קודם לפגישה הצטייד הנאשם במקל עץ שאורכו מטר.

בשעה 19:23 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם בריצה מרחוב בירנית אל המקום בו המתין לו המנוח, הניף את המקל והטיח אותו בצד ימין של ראשו, גרם לנפילתו על הכביש ונמלט מהמקום.

כתוצאה מהתקיפה נגרמו למנוח שבר קווי ללא תזוזה פריאטו-טמפורלי מימין ונזק מוחי כבד. ביום 3.12.2015 נקבע מוות מוחי וביום 8.12.2015 נפטר המנוח.

ב. תסקיר מבחן:

על פי תסקיר מבחן של נפגעי העבירה שהוגש לבית המשפט, מצויים הנפגעים באבל עמוק, וניכר כי נסיבות מותו הטראגיות של המנוח שהתלוו לפגיעה בו, מחמירים ומחריפים את הנזקים עמם מתמודדים.

לפי המתואר בתסקיר, ניכרו במשפחה תחושות קשות של תסכול, חוסר אונים ואוזלת יד נוכח התנהלות החקירה המשטרתית וההליך המשפטי. מותו הפתאומי של המנוח הותיר את הנפגעים להתמודד עם אובדן קשה, כאב שאינו

מרפה ומצוקה נמשכת. בני המשפחה ביטאו תחושה ממושכת של חוסר וודאות, אובדן שליטה והיעדר ביטחון אישי נוכח תיאורם כי מות אביהם הוביל להתדרדרות והחמרה בסכסוך וביחסים עם בני המשפחה המורחבת של המנוח.

ניכר כי הנכדים של המנוח גדלים באווירה של אבל, צער יגון וחשופים לתכנים קשים שאינם תואמים את גילם והשלב ההתפתחותי בו הם מצויים.

אובדן האב בנסיבות טראומטיות, פתאומיות, אכזריות ואלימות, שהיה קרוב ומעורב בחייהם והיווה עבור כל אחד מילידיו משענת רגשית, הותיר בילדיו כאב עמוק וגעגועים שאינם מרפים וערער את מצב הרגשי ואת תפקודם היומיומי.

הבת ל' - בת 36, נשואה ואם לשניים. מחנכת ומורה לחינוך גופני בבית הספר. תיארה כי מאז מות אביה חווה ירידה ביכולת התפקוד שלה באופן כללי, חוסר סבלנות וחוסר מוטיבציה בביצוע מטלות יומיומיות. מרבה לבכות ואינה פנויה רגשית כלפי ילדיה ובעלה. לדבריה, חרדה ומלאת פחד לשלומם של אחיה, אמה וילדיה. נאלצת להכיל גם את הכאב של ילדיה ולהתמודד עם הטראומה שחווים סביב האובדן בנסיבות כה טראגיות ואלימות. לאחרונה חוותה ל', לראשונה בחייה, התקף חרדה, בעקבותיו פנתה למיון בבית החולים ומאז, השתלבה בטיפול פסיכולוגי מטעם עמותת "אל"ה".

הבן י' - בן 33, נשוי ואב לתינוקת כבת 10 חודשים, עובד בעיריית תל אביב מזה כ-9 שנים. הבן י' חש כי היה ביכולתו למנוע את מות אביו לו לא היה משתף אותו במפגשו עם הנאשם, תחושת אשמה הפוגעת בכל רמות תפקודו. י' תיאר קשיים בתפקודו התעסוקתי וביחסיו הזוגיים וכי הוא חש חסום וכבוי רגשית ושאין הוא מסוגל לתפקד כאב עבור בתו שנולדה במהלך השבעה. דיווח על קשיי שינה, צמצום קשריו החברתיים, מחשבות אובדניות והתקפי חרדה. מרגיש כי החיים חסרי משמעות עבורו ושירות המבחן התרשם כי י' סובל מתסמינים פוסט טראומטיים. י' הפסיק טיפול פסיכולוגי לאחר שחש שאינו מצליח להסתייע בו וביקש כי יבדקו עבורו אופציות טיפוליות אחרות.

הבן ר' - בן 31, נשוי מזה כשנתיים וחצי, כיום פרוד מאישתו. משרת ביחידה נבחרת במשטרה. הבן תיאר כי חש אשמה שלא יכול היה לסייע ולהגן על אביו, וכי מאז מותו חש מרוקן, פיזית ומנטלית. מתיאוריו עולה כי טרם החל בתהליך ההתאבלות, מתקשה לבטא ולשתף את סביבתו בתחושותיו סביב האובדן, מה שמותיר אותו בודד בהתמודדות עם מות האב. הבן חווה קשיי שינה וחושש כי לאורך זמן הדבר יפגע בעבודתו, שמצריכה ערנות וריכוז גבוהים. ביקש סיוע במציאת גורם טיפול מתאים.

הבן י.ח. - בן 28, נשוי ואב לתינוקת כבת שלושה חודשים. עובד בדואר ישראל ומתגורר עם משפחתו ביחידת הדיור של המנוח. מלווה בתחושת האשמה עצמית מאז מות אביו, אשר פוגעת ביכולתו לשמוח ולהיות פנוי לרווחתו ולרווחת בני ביתו. י.ח. תיאר כי מאז האובדן הוא חווה עצמו כמנותק רגשית, לא מרוכז, לא ממוקד וחשדן, התנהלות הפוגעת ביחסיו הבינאישיים, בתפקודו הזוגי וכאב לביתו. בדומה לאחיו, ביטא י.ח. תחושת איום וחשש לשלומם ולשלום בני משפחתו, ורצון לפנות לגורם טיפולי מתאים.

הבת מ' - בת 19, עומדת להתגייס לצבא בתקופה הקרובה, מתגוררת יחד עם אחיה י.ח. ומשפחתו ביחידת הדיור של אביה המנוח. מ' בחרה להתגורר עם אביה בשנים שקדמו למותו ולאחר גירושי הוריה ותיארה קשר קרוב עמו. מ' סיפרה כי פוקדים אותה סיוטי לילה הקשורים במות והאב ותיארה פחד וחרדה להתסובב לבד בשעות החשיכה ולשהות לבד בבית בשעות היום ותחושת חוסר שקט וחרדה לחייהם של קרוביה. מ' התקשתה להמשיך בלימודיה לאחר המקרה ונעדרה מבית הספר, כאשר בסופו של יום, הצליחה לסיים 12 שנות לימוד. שירות המבחן התרשם כי מ' מתקשה לחלוק ולשתף בתחושותיה ומתמודדת בכוחות עצמה עם האובדן, ואף נוטה להפחית ולצמצם ביטויי אבל, בכדי לא לצער את

אחיה ואמה ולהגביר דאגתם כלפיה.

שירות המבחן בסיכום הדברים ממליץ על ענישה שתעביר מסר של הכרה במשמעות הפגיעה בבני המשפחה והטלת פיצוי כספים משמעותי.

ג. מצבו הרפואי של המנוח:

כאמור, כתוצאה ממעשי הנאשם נגרם למנוח נזק מוחי כבד.

לפי דו"ח רפואי **ת/א1** שהוגש לבית המשפט, המנוח פונה לחדר מיון בשעה 19:38 לאחר שנמצא שכוב על הכביש בהכרה, מבולבל, עם קצף מהפה והמטומה קלה בראשו. מצבו בשלב זה הוגדר כיציב (ראו עדותו של אלי גולדפרב, בעמ' 30 לפרוטוקול ש' 9).

המנוח הגיע לבית החולים בשעה 19:50 (ראו **ת/א1**).

בדיקת טומוגרפיה (CT) נערכה בשעה 21:36 על ידי ד"ר גיא שפירא, לאחר שהמנוח אובחן כחסר הכרה אחרי חבלת ראש מחפץ כהה ואישוני pinpoint (**ת/7**). בבדיקה נמצא שבר קווי ללא תזוזה פריאטו-טמפורלי מימין, ומוקדי דמם רב מדורי בשתי ההמיספרות כשהמשמעותי מביניהם - סובדורלי בהיקף המיספרה ימין, עם סימני לחץ משמעותי.

החולה חזר למחלקה מבדיקת CT עם לחצי דם מוגברים מאוד ודופק סביב 60, בעל תגובה ניורולוגית נמוכה מאוד ("גלזגו שלוש") וקושי נשימתי. לאחר התייעצות עם כונן נירוכירורגי הוחלט כי אין מקום להתערבות ניתוחית וכי הנזק שנגרם הינו בלתי הפיך (ראו דוח מעקב רפואי, **ת/14**).

בסיכום האשפוז שנערך על ידי ד"ר יעל ליכטר, מומחית לרפואה פנימית ומתמחה בטיפול נמרץ, סוכם הטיפול במנוח וצוין כי ביום 3.12.2015 "**כונסה וועדה מטעם משרד הבריאות ונקבע מוות מוחי, ולמעשה מותו של המטופל**" (**ת/8**).

ביום 8.12.2015 נפטר המנוח.

להלן תמצית חוות הדעת ועדויות המומחים והצוות המטפל בבית המשפט.

חוות דעת פתולוגית, ד"ר הדס גיפס (ת/12)

חוות הדעת הפתולוגית נערכה על ידי ד"ר הדס גיפס, רופאה משפטית במכון לרפואה משפטית קרוב ל-11 שנה.

בחוות הדעת ציינה ד"ר גיפס כי על סמך ממצאי נתיחת גופתו של המנוח שבוצעה בנוכחותה, מותו של המנוח נגרם מנזק חמור למוח בעקבות חבלה קלה לראש.

בנתיחה נמצאו ממצאים חבלתיים המתיישבים עם חבלה קלה, בעוצמה יחסית גדולה, כאשר שילוב הנזקים שנגרמו הביאו למעשה להתדרדרות הסופית במצבו של המנוח ולקביעת מוות מוחי.

בהמשך חוות הדעת מצינת ד"ר גיפס כי ממצאי הנתיחה מתיישבים עם חבלה בודדת לראש, שכן פרט לשבר בגולגולת ולדימום בשריר הרקה הימני, לא נמצאו סימני חבלה אחרים בראש או בגוף. כמו כן לא נמצאו דימומים באונות המוח בחצידור השמאלי - כלומר העדר Contrecoup (פגיעה נגדית), אותם ניתן למצוא במקרים של נפילה.

על אף שהתיאור של חבלה קלה לראש מתאים לשבר שנמצא בגולגולת, והוא עשוי להתיישב עם מכה מחפץ בעל שטח מוגבל כמו מקל, ד"ר גיפס קובעת במסקנותיה כי לא ניתן לשלול בוודאות ששבר זה נגרם מנפילה משלוש סיבות, כמפורט בעמ' 7 לחוות דעתה.

העדה נחקרה על חוות הדעת בבית המשפט.

ב"כ הנאשם ביקש להתמקד בחקירתו באפשרות גרימת הנזק החמור שספג המנוח בראשו מנפילה דווקא ולא ממכת המקל שהטיח בו הנאשם. בהקשר זה עמד על סוגיית גולגולתו הדקה של המנוח המועדת להישבר מחבלה בעוצמה פחותה יחסית; שבר קווי לעומת שבר תבניתי, שאינו ייחוד למכה באמצעות חפץ כלשהו; אפשרות גרימת שבר בגולגולת מנפילה מגובה עמידה; ודבריה של עדת התביעה גב' אזרד המעידים, כך הסנגור, כמה עוצמתית הייתה נפילת המנוח על הקרקע.

בתשובה לשאלותיו של הסנגור המלומד עמדה העדה מאחורי מסקנותיה ולא שללה האפשרות שהשבר שנמצא בגולגולת המנוח נגרם כתוצאה מנפילה (עמ' 96 לפרוטוקול). עם זאת ציינה כי ברוב המקרים הנזק המוחי שנגרם כתוצאה מנפילה מגובה עמידה הוא פחות ממה שנמצא אצל המנוח (עמ' 96, ש' 27); כי הנזק המוחי הוא נרחב מדי בשביל להיות מוסבר רק מנפילה פשוטה ללא התוצאה של המכה (עמ' 97, ש' 4-5); וכי אין לייחס משמעות לקול החבלה ששמעה גב' אזרד משום שאין דרך להעריך מהימנות דבריה.

כמו כן, לשאלות ב"כ המאשימה ולשאלות בית המשפט, שבה והבהירה ד"ר גיפס כי ממצאי הנתיחה בגופו של המנוח הרבה יותר מתאימים למכה ישירה אותה ספג בראשו, וכי הרבה יותר סביר שהנזק המוחי ממנו לבסוף מת המנוח נגרם כתוצאה מהמכה ולא כתוצאה מהנפילה שבאה בעקבותיה (עמ' 93-94 לפרוטוקול).

ב"כ המאשימה, עו"ד רנית בר-און, ביקשה את התייחסות העדה לאפשרות כי המנוח נפל כתוצאה מהרעלה אלקוהולית, אשר החישה את מותו, טענה אשר עלתה על ידי ההגנה בהסתמך על חוות דעתו של ד"ר ורנטיק כמפורט בהמשך.

לעניין זה ציינה העדה, באופן חד משמעי, כי **"המנוח לא מת מהרעלת אלקוהול, החבלה בראשו שלו לא החמירה כתוצאה מהרעלת אלקוהול"** (עמ' 94 לפרוטוקול, ש' 31). כך גם אפשר ללמוד מחוות דעתה של ד"ר גיפס שם ציינה כי **"בבדיקת הדם שנערכה למנוח במחלקה לרפואה דחופה נמצא אלקוהול בריכוז 93.9mg%, ריכוז הנחשב לנמוך-בינוני. ריכוז זה יכול לגרום לשינוי בהתנהגות וביכולות הקוגניטיביות, אך אינו גורם בפני עצמו למוות, ובמקרה זה לא תרם להחשתו"**.

לשאלותיו של ב"כ הנאשם בעניין זה אף ציינה העדה כי עקב ריכוז הדם והוצאת המים, כפי שמתבצע בעת הבדיקה, סביר להניח כי אחוז האלקוהול שהיה בגופו של המנוח נמוך בכ-10%-20% מהכמות שנמצאה בבדיקה (עמ' 99 למעלה). עוד ציינה ד"ר גיפס את הקושי בקביעת ריכוזי אלקוהול והשפעתם נוכח אפקט מלנבי (השפעות שונות בשלבי ספיגה ובשלבי פירוק) ועקב כלליותה של נוסחת ווידמארק (בה עשה שימוש ד"ר ורנטיק) שאינה לוקחת בחשבון משתנים רבים שיש בהם כדי להשפיע על ריכוז האלקוהול בדם ועל השפעתו.

חוות דעת מומחה, ד"ר דריו ורטניק (נ/3)

ד"ר ורטניק בוגר תואר שלישי במכון וייצמן בהצטיינות, בעל תואר יוקרה מכנסת ישראל ובעל תואר שני ארגוניאלי בכימיה ביו-אנליטית מאוניברסיטת בואנוס איירס. עובד כ-20 שנה בתעשיית הביו-טק.

בחוות דעתו ביקש ד"ר ורטניק להתייחס לתופעות השפעת אלכוהול בדמו של המנוח.

לאחר ניתוח הממצאים ותוצאות בדיקת המעבדה, הגיע המומחה לכלל מסקנה שבזמן הנפילה היה המנוח במצב של התרעלות אלכוהולית עם תופעות אפשריות של דיבור עילג, הפחתה ביציבות, בחילה, בלבול מסוים וכדו'; וכי ככל הנראה, הנפילה ברחוב נגמרה כתוצאה של סימני ההתרעלות האלכוהולית.

עוד ציין בחוות דעתו כי בחדר מיון לא בוצעו למנוח בדיקות מעבדה של בירור נוכחות חומרים אופיוידים בדמו, על אף שהיה בעל "אישוני סיכה" - אחד הסימנים המשמעותיים ביותר לבסס חשד כאמור. המנוח טופל בחומרי הרדמה לפני שהצוות הרפואי סייע להנשים אותו עם ציוד מכני להנשמה. העמסת חומרי הרדמה בפציינט שכבר נמצא במצב של התרעלות אלכוהול ו/או בחשד של שימוש באופיוידים, כך ד"ר ורטניק, מסכן בהחלט את חייו. לסיכום מציין כי מצב של דיכוי נשימתי וחשד לשימוש אופיוידים רק יכולים להחמיר את התופעות של התרעלות אלכוהולית שהמנוח היה מצוי בו.

בעדותו בבית המשפט הסביר ד"ר ורטניק כי התרעלות משמעה השפעת חומר חיצוני לגוף על אחת מהמערכות והשיב לשאלת בית המשפט כי ריכוז האלכוהול בגופו של המנוח **"היה מספיק גבוה כדי לאבד את שיווי המשקל"** וכי בשעת האירוע כמות האלכוהול הייתה גבוהה יותר מזו שנמדדה בגופו לאחר שהגיע לבית החולים (עמ' 119, ש' 16).

לשאלת הסנגור המלומד חזר העד וציין כי נוכח אבחון אישוני הסיכה והחדרת חומרי ההרדמה כאמור לעיל, מבחינתו **"יש חשד על זה שהטיפול בבית החולים יש לו איזשהי תרומה בקשר למוות של המנוח"** (עמ' 121, ש' 8).

בחקירה הנגדית עימתה ב"כ המאשימה את העד עם נתונים לא מדויקים עליהם הסתמך בחוות דעתו, כגון הקאות במקום האירוע; אחוז האלכוהול שנמצא בגופו של המנוח (שם נפלה טעות סופר בחישובי המומחה); שימוש בנוסחת ווידמארק לחישוב ריכוז האלכוהול, שהיא המחמירה ביותר, מבלי להשוות למודלים אחרים; קריאת נתוני תוצאות המעבדה באופן שגוי, כך שהמנוח לא סבל מדיכוי נשימתי חריף (ראו עדות ד"ר ויג בהמשך); אי ידיעת משקלו של המנוח; אי ידיעתו באשר למועד השתייה וסמיכותו לאירוע; וכן אבחנות אשר, כך המאשימה, אינן בתחום מומחיותו.

כמו כן השוותה ב"כ המאשימה את ממצאיו של המומחה עם חוות דעת נוספות שערך (סותרות, לגישה) ועם נתונים מספרות בתחום.

חוות דעת רפואית, פרופ' צבי ה. רפפורט (נ/4)

פרופ' רפפורט, נירוכירורג מומחה ומנהל המחלקה הנירוכירורגית במרכז רפואי רבין למעלה מ-20 שנה, כיום נירוכירורג פרטי, התבקש על ידי עו"ד אלפסה לחוות דעתו המקצועית על הפן הרפואי של המנוח בעקבות פציעתו מיום 1.12.2015.

לאחר שדן בעובדות המקרה כפי שנלמדו מהמסמכים הרפואיים שהובאו בפניו, ציין פרופ' רפפורט כי פרק הזמן עד

להידרדרות הנירולוגית של המנוח היה קצר מאוד; כאשר במשך הזמן בין החבלה עד לצילום ה-CT המשיך החולה לדמם עם לחץ הולך וגובר על גזע המוח, שגרם לאי תפקודו, במהירות. בשל קומה עמוקה עם היעדר החזרי גזע המוח הוחלט שאין תועלת לטיפול ניתוחי עם ניקוז הדימום. מוות מוחי אובחן יום וחצי לאחר מכן.

לגישתו של פרופ' רפפורט, אם היו מאבחנים את המנוח בדימום התת קשתי על ידי צילום CT מיד לאחר שהגיע לחדר מיון במצב של הכרה מעורפלת היה אפשר לבצע ניתוח לשחרור הלחץ על המוח. הסטנדרט הרפואי במצב זה אף מחייב התערבות ניתוחית (עמ' 136 לפרוטוקול, ש' 11-12).

לשאלות ב"כ המאשימה הבהיר פרופ' רפפורט כי על אף שהצוות המטפל לא ידע כי המטופל סובל מחבלת ראש, היה אפשר לעקוב יותר מקרוב על התדרדרות מצבו (עמ' 136 ש' 29). יחד עם זאת, ציין כי הסיכויים להציל את המנוח היו נמוכים, גם אם היו עושים את צילום ה-CT או ניתוח חצי שעה קודם לכן וכי גילו המבוגר של המנוח פגע בסיכוייו לשרוד ניתוח בנסיבות האמורות ולהישאר בחיים.

נוסף על עדויות המומחים לעיל נשמעו בבית המשפט רופאים אשר היו חלק מהצוות שטיפל במנוח עם הגעתו לבית החולים.

ד"ר אסתר דהן, רופאה בבית חולים איכילוב ביחידה לטיפול נמרץ כללי, העידה בבית המשפט כי המנוח הגיע ליחידה לטיפול נמרץ כללי במצב נירולוגי קשה ביותר, מחוסר הכרה באופן עמוק. לשאלת ב"כ הנאשם, ציינה כי עצם העובדה שאישוני הסיכה אובחנו בשעה שמונה ורבע ובדיקת ה-CT בוצעה בתשע וחצי בערב, וגם הייעוץ הנוירורגי בעקבותיה, איננה תקינה, בעולם אידיאלי (עמ' 102, ש' 13). אך היות והמנוח הגיע לבית החולים באמבולנס רגיל ולא בניידת טיפול נמרץ, אחרי שהקריאה ממד"א אמרה שמדובר באדם שנמצא ברחוב מפרס, ובשל מיעוט של סימנים חיצוניים על הקרקפת, הצוות המטפל סבר בתחילת הדרך שמדובר בחולה אפילפטי אחרי התקף. רק לאחר שהגיעה המשפחה למקום הובהר שמדובר בפגיעת ראש קשה (עמ' 103 למעלה).

ד"ר שחר ויג, רופא מתמחה ברפואה קרדיולוגית בבית החולים איכילוב, סיים התמחות ברפואה פנימית, והיה גם הוא אחד המטפלים באירוע.

בעדותו בבית המשפט הסביר ד"ר ויג כי כשהמנוח הגיע לבית החולים עשו לו בדיקת גזים ורידית, על אף שעל הטופס רשום "גז עורקי". בהתייחסותו לחוות הדעת של ד"ר ורטניק, הסביר כי על אף שהמדדים נמצאו תקינים, מי שאינו בתוך המערכת וסבור כי מדובר בבדיקה עורקית, יכול לחשוב, באופן שגוי, שהמנוח סבל מקושי נשימתי. עניין זה, כך לדבריו, עמד בבסיס חוות דעתו של ד"ר ורטניק **"וההבדל הינו תהומי ומכאן מקור טעותו"** (עמ' 105 ש' 7).

עוד ציין בהתייחס לחוות דעת מומחה ההגנה כי: **"מה שרשום בחוות הדעת זה פשוט לא נכון. ואני אסביר, תרופות ההרדמה שמצוינות שניתנו למטופל ניתנו לו מסיבה אחת בלבד, הוחלט שמנשימים אותו, פעולה זו מחייבת החדרת חומרים מרדימים [...] אבל אני מדגיש, זה חסר חשיבות במקרה הזה, שכן עצם הפעולה עצמה נעשתה בשביל להנשים את המנוח, וברגע שהוא מונשם זה לא משנה שמרכז הנשימה שלו מדוכא"** (עמ' 105, ש' 11-17).

ובהמשך: **"כרופא אני מרשה לעצמי להגיד בצורה כמעט חד משמעית שהוא הגיע למיון בגלל דימום מאסיבי במוח, הוא הגיע עם תמונה קלינית ותמונה אחרי זה רנטגנית שהיא ברורה לחלוטין"** (עמ' 106, ש' 1-3).

ב"כ הנאשם ביקש לקבל הסבר מהעד לפער הזמנים בין אבחון אישוני הסיכה אצל המנוח ובדיקת ה-CT; ולטיפול באמצעות מתן חומרים מרדמים למי שיכול להיות תחת השפעת תרופות הומופטיות או סמים. ד"ר ויג הסביר כי ההערכה נעשית לפי בדיקה כללית ניורולוגית ולא רק לפי דבר מצומצם מאוד של אישוני סיכה, שיכול להתאים למצבים שונים; וכי הסיבה להחדרת חומרים מורדמים נעשתה לאחר ש"המטופל קרס בבת אחת מול עינינו, זאת אומר שהמטופל, ברגע שהוא חזר מה-CT, ניגשנו אליו ובבת אחת נראו סימני מצוקה נשימתיים [...] זה היה מהלך הדברים. כך שאין שום משמעות למתן התרופות האלה" (עמ' 109, ש' 15-16).

ד. טענות הצדדים:

הצדדים הגיעו להסכמה בדבר אחריותו המשפטית של הנאשם בעבירת ההריגה.

גדר המחלוקת התמקדה במצבו של המנוח בעת הנפילה ובאירועים המאוחרים לתקיפה לאחר שהובהל המנוח לבית החולים.

לטענת הסנגור המלומד, עו"ד ניר אלפסה, חוות הדעת הפתולוגית במחובר לחוות הדעת הניורולוגית וחוות דעתו של ד"ר דריו ורטניק, מעידות על מצבו של המנוח בעת הנפילה ועל טיפול לקוי שקיבל בבית החולים, שיכול והחמירו את המצב ואולי אף הביאו בסופו של יום לפטירתו.

באלה, כך הסנגור, אין כדי להוריד מאחריותו המשפטית של הנאשם, אך יש כדי להשפיע משמעותית על עונשו.

מנגד, חלקה ב"כ המאשימה על מסקנות חוות הדעת וטענה כי יש לדחות מכל וכל; כשלגישתה, גם אם יאמץ בית המשפט את המסקנות האמורות, הרי שאין בכך כדי להפחית ולו במאום מעונשו של הנאשם.

נוכח כל האמור, עתרה באת כוח המאשימה המלומדת עו"ד רנית בר-און להשית על הנאשם מאסר בפועל למשך זמן המצוי במתחם הענישה של העבירה בה הורשע, הנע לטענתה בין 15 ל-19 שנים בנוסף להטלת הקנס המקסימלי הקבוע בחוק העומד על סך של 258,000 ₪.

לגישת המאשימה מדובר במעשה מתוכנן של הנאשם, שיצא מביתו עם מקל ולאחר שהכה את המנוח ברח מהמקום ואמר לאישתו "יורם לא ידבר יותר", והכל על רקע סכסוך מתמשך בין המשפחות. הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו, לא התקשר לבית החולים לאחר שהכה את המנוח, לא הסגיר עצמו למשטרה לאחר ששמע שהמנוח נפטר, לא שיתף פעולה לאחר שנעצר והודה בבית המשפט משיקולי תועלת אישית בלבד.

נסיונותיו של הנאשם, כך באת כוח המאשימה, להפחית מעונשו בכל מיני "פעלולים משפטיים" הנסמכים על כמות האלכוהול שהיתה בגופו של המנוח או בעוצמת נפילתו של המנוח על הקרקע, מעידים גם הם על חוסר נטילת אחריות, ומשכך, אין בהודייתו כדי להקל עמו וללמד על לקיחת אחריות אמיתית על המעשה שביצע.

תסקיר נפגעי העבירה מחייב, לגישת המאשימה, פסיקת הפיצוי המקסימלי הקבוע בחוק. מדובר בתסקיר קשה מאוד המעיד על חורבן וטראומה שנגרמו למשפחה עקב האובדן והנסיבות האלימות הנלוות לו. כך גם ניתן ללמוד מעדויות בני המשפחה שנשמעו בבית המשפט.

לסיום הדגישה באת כוח המאשימה כי יש לדחות את מסקנות חוות הדעת שהגישה ההגנה, והגם יאומצו על ידי בית

המשפט, הרי שאין בהן כדי להפחית מאחריותו של הנאשם ולהשליך על עונשו.

בנוסף, עברו הפלילי של הנאשם מלמד על אופיו האלים והצורך בהעברת מסר מרתיע כלפי כל מי שנוטל חייו של אדם.

ב"כ הנאשם, עו"ד ניר אלפסה, טען כי אין למקם את המקרה שלפנינו ברף החומרה הגבוה של עבירות ההריגה. לדבריו, לעבירה לא קדם תכנון מוקדם ואין מדובר במעשה מתוכנן או במקרה שמישהו היה יכול לחזות תוצאותיו; חוות הדעת הפתולוגית לא שללה שהחבלה בגולגולת נגרמה כתוצאה מהנפילה עצמה ולא דווקא מחבטת המקל בראשו, דברים המשליכים על עוצמת המכה; כמות האלכוהול שהיתה בגופו של המנוח השפיעה גם היא על יציבותו של המנוח, דבר המוריד מחומרת המעשה של הנאשם מבלי לגרוע מאחריותו המשפטית; וכך גם אפשרות הצלתו של המנוח לו היה מאובחן קודם לכן כסובל מחבלת ראש על ידי הצוות המטפל ומקבל טיפול מתאים שייתכן והיה מונע את התוצאה הקטלנית.

אליבא דסנגור, המקרה הוא שילוב מאוד גדול של מעשה הנאשם עם חוסר מזל, אשר הובילו למימדי האסון שהתרחש, ויש בכך כדי להפחית מחומרת העונש, ולהעמיד את המתחם בין 6 ל-10 שנות מאסר בפועל. בתוך המתחם יש לתת את הדעת ללקיחת האחריות של הנאשם ולחרטה שהביע בבית המשפט, גם אם אין בה לרפא, ולו בדוחק, את הפצעים שנגרמו כתוצאה מהמעשה. לחובתו של הנאשם עבר פלילי שאינו מכביד. כן יש להביא במכלול השיקולים את מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם והכרזתו כפושט רגל בשנת 2013; את היותו איש משפחה ואב לתינוקת שנולדה לאחר 8 שנות טיפולי פוריות; ואת תרומתו לקהילה בה הוא חי וסיועו לנזקקים המעידה על חוסר מסוכנותו.

כל צד הגיש פסיקה התומכת בעמדתו.

גב' לילך יפרח, בתו הבכורה של המנוח, העידה בבית המשפט. העדה סיפרה על קרבתה לאביה, על הקושי שחוזה מאז האובדן ועל האבל שנכפה על משפחתה. הבת סיפרה על החינוך הערכי שהקנה אביה לחמשת ילדיו, ששירתו ביחידות צבא מובחרות ועובדים כיום בעבודות מכובדות, כאשר מאז האירוע מתקשים לתפקד נוכח השבר שפקד אותם. לילך הרחיבה בעדותה על החור בחייהם שרק הולך ומתעצם ועל הפחד שחשים מאז האירוע נוכח סכסוך שהחריף בין המשפחות.

גב' ג' י, אשתו של י, בנו של המנוח, העידה גם היא בבית המשפט. העדה סיפרה על קרבתו של י לאביו, על הקשר המיוחד שהיה ביניהם ועל האהבה והערצה ששררה בין השניים. לדבריה, מאז אותו מעשה נקמה ("ציד") שביצע הנאשם במנוח היא פוחדת להסתובב לבד ברחוב וחרדה לחיי בעלה. היא ומשפחתה עברו להתגורר אצל הוריה לקבלת תמיכה, לאחר שלדבריה, י אינו מסוגל לתפקד מאז המקרה, לא כבן זוג ולא כאב לבתה הקטנה שנולדה בשבעה, לפני קרוב לשנה.

הרב אלון אליאס, בעל היכרות של כ-7 שנים עם הנאשם, העיד לטובתו. העד סיפר על גמילות החסדים של הנאשם ועל העזרה שנתן, לא פעם, בהקמת מקום תפילה, סוכת אבלים, הבאת סידורים וברכות לשבת; כמו גם במתן עזרה והנחיות למי שהתקשה בתפילות, בהנחת תפילין וכדו' בכדי להנגיש את מקום התפילה לכלל האוכלוסייה. לדבריו, לא מדובר באדם מסוכן או אלים, אלא דווקא באדם חביב ונעים שאהוב על המתפללים.

ה. דיון והכרעה:

משמצא המחוקק לנכון להוסיף לספר החוקים את תיקון מס' 113 לחוק העונשין, מצווה בית המשפט לפעול בהתאם להוראותיו ולקבוע תחילה מהו מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשע הנאשם.

ה.1. הערך החברתי הנפגע ומידת הפגיעה בו:

המתחם ההולם ייקבע תוך התייחסות, בראש ובראשונה, לערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, קרי "הערך המוגן", ולמידת הפגיעה בערך זה.

עבירת ההריגה היא מהעבירות החמורות בספר החוקים אשר פוגעת ברף העליון של הערכים החברתיים המוגנים. מדובר בפגיעה קשה בקדושת החיים, שלמות גופו של אדם, הזכות לאוטונומיה על הגוף, והביטחון האישי והציבורי (ראו לדוגמא ת"פ 10508-05-14 **מדינת ישראל נ' גנסון**, פורסם במאגרים המשפטיים).

זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו.

"קדושת חיי אדם היא ערך עליון. היא נובעת מערכי יסוד אנושיים, היא נובעת מן הערכים שבבסיסה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית; היא עוגנה בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, הקובע (סעיף 1) כי "זכויות היסוד של האדם בישראל מושתתות על ההכרה בערך האדם, בקדושת חייו...". והאוסר (סעיף 2) על פגיעה "בחיו, בגופו או בכבודו של אדם באשר הוא אדם" (ע"א 9397/07 **מיקל נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים)**

חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם פתרון סכסוכים בדרכי אלימות ועל בית המשפט לתרום למאמץ למגר נגע זה על ידי העברת מסר ברור ומרתיע שימנע את הקלות הבלתי נסבלת בה אדם מקפח חייו של אחר על רקע של מה בכך.

מעשיו של הנאשם הביאו למותו של המנוח ומשכך מידת הפגיעה בערך קדושת החיים הינה במדרג הגבוה ביותר.

ה.2. מדיניות הענישה הנוהגת:

התובעת המלומדת, עו"ד רנית בר-און טוענת לענישה מחמירה, כשהיא תומכת טיעוניה בפסקי דין רבים שמדגישים את הצורך בענישה מרתיעה המבטאת את הוקעתו של המעשה ואת סלידתה של החברה מעבירות אלה.

ע"פ 1456/01 **חדד נ' מדינת ישראל**, המערער הורשע בהריגה לאחר שתקף אדם אשר ביקש ממנו להיזהר בחניית רכבו ודקר אותו למוות. המערער בעל עבר פלילי לא מכביד. בית המשפט המחוזי גזר על המערער 20 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש לאחר שקבע כי בעבירת שפיכות דמים יש לראות בעונש המרבי את נקודת המוצא וממנה להפחית ככל שנמצא צד זכות המצדיק הקלה בעונש.

ע"פ 7179/14 **טוויל נ' מדינת ישראל**, המערער הורשע בהריגה ובשיבוש הליכי משפט על פי הודאתו לאחר שהיכה את המנוח בראשו באמצעות לום בעקבות סכסוך קודם. המנוח נפטר משבר בגולגולת לאחר 4 ימים. בית המשפט המחוזי השית על המערער 19 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את הערעור והפחית את עונשו של הנאשם ל-17 שנות מאסר בפועל, נוכח מאמציו של המערער לתיקון תוצאות העבירה בדרך של תשלום פיצויים, שיקולי שיקום ועוד.

ע"פ 4709/10 **פיצחדזה נ' מדינת ישראל**, המערער הורשע על פי הודאתו בהריגה לאחר שחבט בראשו של המנוח בשקית עם חפץ קשה, מבלי שהציג לבית המשפט טעם למעשיו. המערער נדון ל-16 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש לאחר שקבע כי מדובר בנזקים קשים שמדברים בעדם לעניין חומרת הפגיעה בראשו של המנוח, המשליכה גם על רמת האשם וגם על העונש.

מן העבר השני הניח בפני הסנגור המלומד, עו"ד ניר אלפסה, שורה ארוכה של פסקי דין הדנים באירועי אלימות חמורים שהובילו למות הקורבן, ואשר הסתיימו בעונשים שונים.

ע"פ 3585/13 **מדינת ישראל נ' רועי הררי**, הנאשם הורשע בהריגה על פי הודאתו לאחר שבמהלך עימות דקר המשיב את המנוח בבטנו באמצעות סכין שהגיעה לידי במהלך קטטה וברח מהמקום. המנוח הובהל לבית החולים ונפטר כשלושה שבועות לאחר מכן. הנאשם נדון ל-48 חודשי מאסר בפועל בהתחשב בנסיבותיו הייחודיות של המקרה, אי תכנון העבירה ועברו הפלילי הנקי. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש והשית על הנאשם 56 חודשי מאסר בפועל, לאחר שקבע כי על אף הנסיבות המקלות נראה כי העונש שקבע בית המשפט המחוזי סוטה ממדיניות הענישה הראויה.

ע"פ 6375/11 **סגן נ' מדינת ישראל**, המערער הורשע על פי הודאתו בעבירת הריגה וגרימת חבלה של ממש לאחר שחבט באמצעות קסדה בראשו של המנוח ובראשו של אדם נוסף במהלך קטטה. בית המשפט המחוזי השית על המערער 9 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש בקובעו כי חוסר התכנון שקדם לעבירה, ביצועה על ידי קסדה שהוריד מראשו ולא באמצעות נשק קר, חוסר הכוונה להמית את המנוח והחרטה והצער הכנים שהביע אכן מובילים למסקנה שאין מדובר במדרג הגבוהה ביותר של עבירות ההריגה. ועם זאת, אין להימנע מענישה קשה שתבהיר סלידתה של מערכת המשפט מפגיעה בערך המקודש ביותר, חיי אדם.

ע"פ 40148/07 **מדינת ישראל נ' פיזולאבי**, המערער הורשע בהריגה לאחר שבעט במנוח בראשו בעת קטטה שהתפתחה במופע בפארק הירקון, כשהמערער היה תחת השפעת אלכוהול. המנוח נפל חסר הכרה, פרכס כסובל מאפליפסיה ופלט את קיאו, וכעבור מספר ימים נפטר בבית החולים בו אושפז. בית המשפט המחוזי לקח בחשבון את עברו הנקי של המערער, נסיבותיו הקשות וכלל מצוקותיו וגזר עליו 9 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש.

ד.3. נסיבות הקשורות בביצוע העבירה:

על רקע חילופי דברים בין הנאשם לבין י ח, בנו של המנוח, התקשר המנוח לנאשם וקבע להיפגש עמו ברחוב בירנית בתל אביב.

בשעה בה קבעו השניים, הגיע הנאשם בריצה מרחוב בירנית אל המקום בו המתין לו המנוח, הניף מקל עץ בו הצטייד קודם לכן, והטיח אותו בצד ימין של ראשו, גרם לנפילתו על הכביש ונמלט מהמקום.

כתוצאה מהתקיפה נפל המנוח על הקרקע, פונה לבית החולים, ולאחר כשבוע נאלץ הצוות המטפל לקבוע את מותו.

הנאשם פעל בדרך פרועה ובריונית כנגד איש מבוגר חסר יכולת להתגונן. הנאשם ביקש לפתור קשייו אל מול המנוח בכוח הזרוע, והתוצאה טרגית וקשה לאין שיעור.

המנוח לא פגע בנאשם, לא קינטר אותו ולא סיכן אותו, ולו במאום. המנוח עמד במקום בו קבעו השניים והמתין לבואו של הנאשם, וזה רץ אליו וחבט בראשו באמצעות מקל, ניפץ גולגלתו וגרם למותו.

ד.4. מתחם העונש ההולם:

נסיבות ביצוע העבירה מובילות לקביעת מתחם העונש ההולם, וקביעתו אינה קשורה אך בעבירה כפי נוסחה ועונשה בחוק, אלא, ובעיקר, בנסיבות בהן בוצעה, תוצאותיה, ומידת חומרתה.

הפגיעה בקדושת החיים - אחד הערכים המוגנים ביותר בחברתנו, אם לא המוגן שבהם - מחייבת ענישה הולמת. בתי המשפט מצווים לעשות כל על מנת לשרש נגע זה.

"האלימות הזו אוכלת בנו בכל פה. היא מתפרצת כמעט בכל הנסיבות, חמורות כקלות. לעיתים, אפילו על רקע של מה בכך, כמו בענייננו... התגובה על מעשים כאלה צריכה להיות קשה ונמרצת" (ע"פ 5464/07 קרביך נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים)

בית המשפט העליון אמר דברו - בתי המשפט מחויבים לנקוט מדיניות ענישה מחמירה.

כב' השופט אדמונד לוי קבע כי חברה החפצה חיים לא תוכל להשלים עם תופעת האלימות ועל בית המשפט לתרום את חלקו; לא על ידי מילים גבוהות ודברי תוכחה, אלא בענישה שיהא בה מסר ברור וחד משמעי כי מי שינהג באלימות כלפי אחר, דינו בבית הסוהרים למשך שנים ארוכות (ראו ע"פ 495/05 קובטוב ואח' נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים; ע"פ 5464/07 רפי טגבה נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים; ע"פ 8251/06 לאוניד רובנשקין נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים).

יחד עם זאת, קשת הענישה בעבירת ההריגה רחבה ביותר ובתי המשפט הדגישו לא פעם כי מתחם העונש ההולם לא נקבע אך בהתאם לערך החברתי שנפגע, ויש לייחס משקל משמעותי לנסיבות ביצוע העבירה.

בעניין זה יש לתת את הדעת על חוסר התכנון שקדם לעבירה; המפגש שנקבע שלא ביוזמתו של הנאשם; חוסר כוונתו של הנאשם לגרום למותו של המנוח; הכאת המנוח במכה אחת ולא בפרץ אלימות ממושכת; והבחירה בהצטיידות במקל ולא בסכין ודומיה, אשר יש בה כדי להעיד על כוונה מופחתת לגרימת נזק חמור למנוח, בטח ובטח לתוצאה הקטלנית שנגמרה.

באלה, כפי שמצווה סעיף 40ט לחוק העונשין, יש כדי להפחית את מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשע הנאשם.

בהתחשב בכל המפורט לעיל, אני סבור כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ל-14 שנות מאסר בפועל.

ד.5. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

משקבעתי את מתחם העונש ההולם, יש לגזור את העונש המתאים לנאשם בתוך המתחם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

הנאשם, בן 34, נשוי ואב לילדה בת שנתיים. לא הוגש תסקיר בעניינו של הנאשם ועל נסיבות חייו ניתן ללמוד מעדותו

בבית המשפט (עמ' 114-117 לפרוטוקול).

הנאשם גדל באזור התחנה המרכזית, כשהוא מוקף, לדבריו, בנרקומנים, זונות וסוחרים סמים. אביו של הנאשם, שהיה עמוד התווך בחייו, נפטר לפני כ-16 שנה, ואמו נפטרה כשנה לאחר מכן, לאחר שחלו שניהם במחלת הסרטן. הנאשם סיפר על הקושי שחווי בהפרידתו מהוריו ועל חוסר התמיכה בהתמודדותו עם משברים רבים שפקדו אותו לאורך השנים.

הנאשם נשוי כ-10 שנים, כשהוא ובת זוגו עברו 8 שנים של טיפולי פוריות עד להולדת בתם, בת השנתיים.

פרקליטו המלומד, עו"ד ניר אלפסה, ציין היות הנאשם איש קשה יום שעבד כשליח עד למעצרו, כאשר משכורתו החודשית הסתכמה ב-5,000 ₪. נוכח חובותיו הגבוהים, באפריל 2013 הוכרזו הוא ואישתו כפושטי רגל (נ/6).

הנאשם הביע צער רב על התוצאה ההרסנית שנגמרה ממעשיו ועל כך שהמיט אסון על משפחת המנוח ועל משפחתו שלו, כשחזר הדגיש ואמר שלא זו הייתה כוונתו וכי אינו מסוגל להבין כיצד הגיע למצב בו נמצא.

ב"כ הנאשם הניח בפני בית המשפט אסופת תעודות המעידות על השתתפותו של הנאשם בקורס 'הורות בשלט רחוק', לימודי היהדות במדרשה התורנית שבבית הסוהר, וקורס תקשורת ויחסים במשפחה (נ/5).

מעיון בתעודות עולה כי לנאשם חשוב ללמוד ולהתפתח לטובת הקשר המשפחתי. לפי המצוין בהן, מדובר באדם רגשי בעל יכולת נתינה, שמוכן לחשוב מחדש על דפוסי ההתנהגות שלו ולנסות כלים חדשים לשיפור היחסים במשפחה שהקים.

לנאשם עבר פלילי.

הנאשם הורשע בשנת 2007 בעבירת טיפול רשלני בתרופות או בחומר רעיל ובשימוש רשלני בחומר רעיל שבגין נדון ל-6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות; בשנת 2012 הורשע הנאשם בשבועת שקר והוטלו עליו 8 חודשי מאסר על תנאי; ובשנת 2010 הורשע בעבירת תקיפה סתם ונדון למאסר בפועל לתקופה של 45 יום.

על פי תסקיר נפגעי העבירה שהונח בפני אובדן האב בנסיבות האמורות, שהיה קרוב ומעורב בחייהם של ילדיו, הותיר אצלם כאב עמוק, פגע בתפקודם וערער את מצבם הרגשי. שירות המבחן התרשם כי מדובר ב"אבל טראומתי" המאופיין במוות פתאומי ואלים, ומוערך כאובדן קשה במיוחד, כשלא ניתן להכיל את רגשות הזעזוע, האימה והכאב; וגורר תוצאות קשות של אבל, פוגע בתחושת הביטחון ובתפקוד ומעכב את האפשרות להתאוששות.

הנפגעים מאמינים כי אין עונש שיוכל לפצות על האובדן הקשה, אולם ענישה מחמירה של הנאשם עשויה להחזיר להם, ולו במעט, תחושת ביטחון וצדק והכרה מסוימת בסבלם המתמשך.

הנאשם הודה במיוחס לו, נטל בכך אחריות על שכמו וחסך זמן שיפוטי יקר.

א. סוף דבר:

למותר להכביר מילים לגבי חומרתה של העבירה בה הורשע הנאשם. אדם מבוגר, אב לחמישה, קיפח את חייו, סתם כך, בשל ויכוח לאו דווקא הנוגע גופו לנאשם.

הנאשם לא רצה במוותו של המנוח, אבל על רקע חילופי דברים עם בנו וסכסוך בין משפחות, רץ לעברו בזמן שהמנוח המתין לו, הכה בראשו באמצעות מקל ורוצץ גולגלתו למוות.

על כאבה של משפחת המנוח והשבר העמוק שפקד אותה למדנו מעדויות בתו הבכורה, בנו ורעייתו בבית המשפט ומתסקיר נפגעי העבירה שהונח בפניי. המשפחה נאלצת להתמודד עם שכול בשל מעשה איום של הנאשם. על משפחת המנוח לחיות את שארית ימיה בצל נסיבות האירוע, חסרונו של המנוח ושברון הלב שנגרם בשל לכתו בטרם עת.

לא מצאתי כי יש בחוות הדעת שהגישה ההגנה כדי להפחית מאחריותו של הנאשם. לא השתכנעתי כי אחוז האלכוהול שהיה בדמו של המנוח, עוצמת החבלה שספג מנפילתו ארצה או הטיפול שקיבל בבית החולים יש בהם להשליך על התוצאה החמורה ולהוביל להקלה בעונשו.

נסיבות פסקי הדין שהניחה בפניי המאשימה חמורות יותר מהמקרה שלפנינו. במקרה זה לא מדובר בתיק שתחילתו עבירת רצח שהומר להריגה או מקרה בו הצטייד הנאשם בסכין ודקר את הקורבן. לא מדובר במעשה מתוחכם או מחושב ומתוכנן היטב ולא בפרץ אלימות מתמשך במטרה להביא למוותו של המנוח.

במקרה שלפנינו מדובר היה ברגע מר אחד בו בחר הנאשם להכות במנוח ולהימלט מהמקום. הנאשם לא התכוון להמית את המנוח ונראה כי החרטה והצער שהביע בבית המשפט כנים ועמוקים.

נראה כי הנאשם חש בושה, אשמה ותסכול רב עקב פטירת המנוח, ועקב מצוקתו ומצוקת משפחתו ממעצרו ומהמאסר הממושך שצפוי להיגזר בעניינו.

שילובם של כל השיקולים האלו מובילים למסקנה כי אין מדובר במדרג הגבוה ביותר של עבירות ההריגה. יש לזקוף לזכותו של הנאשם את נסיבותיו האישיות-כלכליות, הודאתו בעבירה, נטילת אחריות על שכמו, וחוסון זמן שיפוטי יקר.

לאחר ששכללתי הנתונים כולם הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 12 שנות מאסר מתוכן 10 שנים לריצוי בפועל החל מיום מעצרו והיתרה על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים עבירת אלימות פיזית כלפי גוף אדם מסוג פשע.

2. הנני מצווה על הנאשם לפצות את משפחת המנוח בסכום סמלי של 50 אלף ₪. הפיצויים ישולמו עד יום 1.4.2017.

בשל מצבו הכלכלי של הנאשם ומאסרו הממושך, הנני נמנע מלגזור על הנאשם קנס כספי.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, כ"ב חשוון תשע"ז, 23 נובמבר 2016, במעמד הצדדים.

דוד רוזן, שופט

עמוד 13

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

